

Republika Srbija
VRHOVNI KASACIONI SUD
Rev2 803/11
26.04.2012. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni kasacioni sud u veću sastavljenom od sudija: Vlaste Jovanović, predsednika veća, Zvezdane Lutovac i Predraga Trifunovića, članova veća u pravnoj stvari tužioca-protivtuženog S.B. iz N.S., čiji su punomoćnici M.R. i E.V., advokati iz N.S., protiv tuženog - protivtužioca „TRS SP“, d.o.o. P., koga zastupa Z.R., advokat iz N.S., radi naknade štete, odlučujući o reviziji tužioca-protivtuženog izjavljenoj protiv presude Apelacionog suda u Novom Sadu Gž1 br.2138/10 od 15.09.2010. godine, u sednici veća održanoj 26.04.2012. godine, doneo je

P R E S U D U

I ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužioca-protivtuženog izjavljena protiv presude Apelacionog suda u Novom Sadu Gž1 br.2138/10 od 15.09.2010. godine.

II ODBIJA SE zahtev tuženog-protivtužioca za naknadu troškova odgovora na reviziju.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Novom Sadu P1-840/07 od 09.10.2009. godine, odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtev kojim je tužilac tražio da se obaveže tuženi-protivtužilac da mu isplati naknadu štete zbog izgubljene zarade od marta meseca 2007. do marta 2009. godine, za svaki mesec u iznosu od 560.000,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom na svaki od ovih iznosa počev od prvog dana narednog meseca za protekli mesec, kao dana dospeća do konačne isplate i na ove iznose uplati doprinose za obavezno socijalno osiguranje u visini po obračunu nadležnih službi republičkih fondova PIO, Republičkog fonda zdravstvenog osiguranja i Nacionalne službe za zapošljavanje na dan uplate, kao i da tužioca rasporedi na poslove koji odgovaraju vrsti i stepenu njegove stručne spreme; da se obaveže tuženi-protivtužilac da tužiocu isplati naknadu štete zbog izgubljene zarade počev od marta meseca 2007. zaključno sa martom 2009. i to od 01. do 23.03.2007 - 420.000,00 dinara, a od 24.03. iznos od 21.500,00 dinara, a za svaki naredni mesec iznos od 86.000,00 dinara sa zakonskom zateznom kamatom na svaki od dosuđenih iznosa od prvog dana narednog meseca za protekli mesec, kao dana dospeća do isplate i uplati na ove iznose doprinose za obavezno socijalno osiguranje u visini po obračunu nadležne službe Republičkog fonda PIO, Republičkog fonda zdravstvenog osiguranja i Nacionalne službe za zapošljavanje na dan uplate i da tužioca rasporedi na poslove koji odgovaraju vrsti i stepenu njegove stručne spreme. Protivtužbeni zahtev je usvojen i utvrđeno je da je ništav i ne proizvodi pravno dejstvo ugovor o radu zaključen 01.11.2006. godine između „TRS SP“, d.o.o. kao zaposlenog. Tužilac - protivtuženi je obavezan da tuženom-protivtužiocu naknadi troškove postupka od 128.000,00 dinara.

Presudom Apelacionog suda u Novom Sadu Gž1 2138/10 od 15.09.2010. godine, preinačena je prvostepena presuda u delu o troškovima postupka, tako što je tužilac obavezan da tuženom naknadi troškove postupka od 209.000,00 dinara, dok je u preostalom delu prvostepena presuda potvrđena a žalbe tužioca i tuženog odbijene kao neosnovane.

Protiv pravnosnažne presude donesene u drugom stepenu tužilac-protivtuženi je blagovremeno izjavio reviziju zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Tuženi-protivtužilac je dao odgovor na reviziju sa predlogom da se ista odbije kao neosnovana ili odbaci kao nedozvoljena, a tužilac-protivtuženi obaveže na naknadu troškova odgovora na reviziju.

Vrhovni kasacioni sud je ispitao pobijanu presudu u smislu člana 399. ZPP-a, i člana 55. stav 1. Zakona o izmenama i dopunama Zakona o parničnom postupku („Sl. glasnik RS“, broj 111/09), i našao da revizija nije osnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz člana 361. stav 2. tačka 9. ZPP, na koju revizijski sud pazi po službenoj dužnosti, a ni bitna povreda iz tačke 12. navedenog člana, na koju revident ukazuje. Nižestepene presude su jasne, obrazložene i neprotivrečne. Sadrže sve razloge o bitnim činjenicama. Nema ni bitne povrede iz člana 361. stav 1. u vezi člana 382. stav 1. ZPP, jer je drugostepeni sud ocenio žalbene

navode o značaju za presudu.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju tužilac je bio jedan od tri osnivača tuženog sa udelom vlasništva od 10%, dok druga dva člana imaju udeo od po 45% ukupnog kapitala. Osnivači su 26.10.2005. godine zaključili Ugovor o osnivanju privrednog društva, kojim su uredili međusobne odnose i između ostalog odredbom člana 9. navedenog Ugovora propisali da će društvo u unutrašnjem i spoljnotrgovinskom prometu zastupati direktor društva, S.B. - ovde tužilac. On je prema rešenju Agencije za privredne registre upisan kao direktor tuženog od 01.11.2005. godine, i prijavljen kao osiguranik samostalnih delatnosti i poljoprivrede sa srednjom stručnom spremom, a osnov osiguranja je zasnivanje radnog odnosa u privrednom društvu od 01.11.2005. godine. Na sednici skupštine društva održanoj 23.03.2007. godine, tužilac je razrešen funkcije direktora i prestalo mu je svojstvo lica ovlašćenog za zastupanje tuženog sa danom 24.03.2007. godine. Prema ugovoru o radu koji je kod tuženog zaveden 01.12.2005. godine, i koji je zaključen između tužioca i tuženog utvrđeno je da tužilac obavlja poslove direktora na neodređeno vreme od 01.11.2005. godine, sa zaradom u iznosu od 86.000,00 mesečno. Ugovor o radu zaključen 01.11.2006. godine, tužilac je potpisao i u ime poslodavca (tuženog), a overen je pečatom tuženog. Utvrđeno je da je tužiocu isplaćivana zarada u iznosu od 86.000,00 dinara mesečno zaključno sa martom 2006. godine, od kada mu je isplaćivana zarada u iznosu od po 560.000,00 dinara mesečno i više. Kako tuženi nakon donošenja odluke skupštine o razrešenju tužioca sa funkcije direktora nije tužiocu otkazao ugovor o radu, to on u ovoj parnici potražuje isplatu naknade štete zbog izgubljene zarade počev od marta meseca 2007. do marta 2009. godine, u iznosu od 560.000,00 dinara mesečno za zakonskom zateznom kamatom, uplatu pripadajućih doprinosa nadležnim službama i raspored na poslove koji odgovaraju vrsti i stepenu njegove stručne spreme. Protivtužbom od 08.07.2009. godine tuženi-protivtužilac je tražio da se utvrdi da je ništav i da ne proizvodi pravno dejstvo ugovor o radu zaključen dana 01.11.2006. godine između tuženog-protivtužioca kao poslodavca i tužioca kao zaposlenog.

Polazeći od utvrđenog činjeničnog stanja pravilno su nižestepeni sudovi primenili materijalno pravo iz člana 48. Zakona o radu („Sl. glasnik RS“, broj 24/05), zaključivši da je jedini postojeći ugovor o radu (od 01.11.2006. godine), ništav u smislu člana 103. ZOO, jer je zaključen suprotno navedenoj zakonskoj odredbi i članu 11. stav 1. tačka 2. i 11. Ugovora o osnivanju privrednog društva. Naime, odredbom člana 48. stav 6. citiranog zakona, propisano je da ugovor o međusobnim pravima i obavezama direktora iz stava 4. ovog člana, sa direktorom zaključuje u ime poslodavca Upravni odbor, odnosno organ ovlašćen aktom poslodavca. Kako je tužilac - protivtuženi zaključio navedeni ugovor sam sa sobom, to je pravilno stanovište nižestepenih sudova o ništavosti tog ugovora. Pored toga, tužilac nakon razrešenja 23.03.2007. godine, nije dolazio niti obavljao rad kod poslodavca, pa stoga nema pravo na zaradu u smislu člana 104. stav 1. u vezi člana 105. stav 1. Zakona o radu („Sl. glasnik RS“, broj 24/05).

I po stanovištu Vrhovnog kasacionog suda pravilno je pobijanim presudama ocenjeno da je ugovor o radu od 01.11.2006. godine, iz čijeg postojanja tužilac izvlači osnov za pravo na isplatu naknade zarade, ništav pravni posao i da stoga ne proizvodi pravno dejstvo, zbog čega iz tako zaključenog pravnog posla tužilac-protivtuženi ne može da izvodi svoja prava na isplatu naknade zarade, za period i nakon razrešenja sa funkcije direktora.

Revizijskim navodima tužilac - protivtuženi primerice zašto sud nije prihvatio iskaze nekih svedoka i zašto mu nije isplaćena naknada zarade za mart 2007. godine, ustvari osporava utvrđeno činjenično stanje; što prema odredbi člana 398. stav 2. ZPP, ne može biti revizijski razlog.

Na osnovu člana 405. stav 1. ZPP, odlučeno je kao u stavu I izreke.

Pravilno je pobijanom drugostepenom presudom odlučeno o troškovima postupka na osnovu čl.149. stav 1. i 150. ZPP-a.

Zahtev tuženog za naknadu troškova odgovora na reviziju odbijen je na osnovu člana 150. ZPP-a, jer se ne radi o troškovima potrebnim za vođenje ove parnice, pa je odlučeno kao u stavu II izreke.

Predsednik veća - sudija

Vlasta Jovanović